

RODODOCAPSA

2

ČERVEN
1972

Tam pod skálou dlehná pouť končí
na jezerní straně vstává den
a v mlze kraj kolem se točí
tak stůj ať víš, že to není sen
pás kolejí mě unáší
až tam kde vlak zastavit má
tam v údolí kde slunce zháší
poslední z hvězd, tam se ubírám

.....
Ve stínu jedle - Šakal válečník - "Přibližovač blesků" - Román na pokračování - Od sombrera k sombreru - Poradna R.O.P. - Zprávy z lovišť - Společenská škatule pro slušného cowboye - "Conversation"

..... Š a k a l v á l e č n í k
.....

Šakal právě sklízel ze záhonku úrodu borůvek, když uslyšel výskot a spatřil i několik dítek jak se ubírají kolem. V rukou tiskly šedé štěně, ustrašené a třesoucí se zimou, a mířily dolů k Žabímu jezeru.

"Počkejte!" zavolal Šakal, "čítje to štěně?"

"Naše," odpovídaly děti "a neruš nás, lesní muži, jdeme to zvíře utopit."

"Raději mi ho dejte" řekl Šakal "v Žabím jezeře se nedá koupat i teď a natož kdyby tam plavala nějská zdechlina." Děti mu tedy štěně darovaly a rozeběhly se po stráních.

"Budu ti říkat Smítko," previl Šakal když ho v jeskyni nakrmil a uložil do hromádky sena, "a ty mě budeš poslouchat a všude za mnou chodit, neboť jsem tvůj pán." Psík se díval na Šakala vyjeveně nicméně porozuměl. A pak rostl jako z vody. Během času nebylo psa který by Smítka překonal v lásce a oddanosti ke svému pánovi a který by více uváděl v zoufalství pánovu spížírnu.

Šakal byl rád, že Smítko zdárně prospívá, vodil ho s sebou po skalách a loukách a velice si ho považoval. Byl sice poněkud otráven, když roční psíček dosahoval velikosti nadprůměrné dogy přičemž jeho rasa a původ byly nerozřešitelným tajemstvím. Šakal se však utěšoval tím, že velký pes je přece jenom pes a těch několik centimetrů navíc nevyváží dobré srdce.

.....
Z KOPCŮ UŽ JE CÍTIT JARO, můžeš ho dýchat, vychutnávat. A v celém těle se ti krev rozbouří velkou silou a touhou vyřezit zároveň s tím větrem. Je to jako volání divokých husí. Ale všichni víme, že je to volání divočiny, volání romantiky, volání lesa a táborového ohně, volání života traperů, zlatokopů a lovců kožešin. Volání které se nedá vyjádřit ani popsat, je v nás, volá naše skryté touhy.

- S P A D Y -

.....
Z P R Á V Y Z L O V I Š Ť
.....

JE PRAVDA, že Rorýs O.P. se v letošní jarní sezóně blýskla
nejnovějším hitem, ale není pravda, že tento
skvost končí veršem: ten chlap mě chtěl ztlouct
a šerif přišel řkouc
"Já jsem z toho větev
ten chlap je UŽ mrtev."

V PRVNÍM ÚPLŇKU měsíce sazenic vydal se Rorýsek na Arizonskou
dráhu, aby prozkoumal dosud neznámá území. Cestou
unikl mnohým nebezpečnostem a šťastně se dobral
tam a zpátky, přičemž ulovil žábu, kašl a rýmu.

SLAVNÝ SONG Dědka-Čiháka "Deep In The Heart Of Texas" byl objeven
oprášen a v nové originální interpretaci bude
kdykoliv na požádání přednesen Rorýsem Old P.

ONCE

LONG

AGO

.....
Pověst o Opatském plácku na Zbořeňáku
.....

O Zbořeňáku, utlém to hrádku nad ostrohem Zlaté
řeky vypráví se následující pověst:

V šerém dávnověku obývali komnaty, kde
nyní roste jitrocel a kopřivy, udatní rytíři
církevního řádu. Léta plynula, rytíři vzali
zasvě, hladomornu zasypal jakýsi potměšilec
padací most padal a upadl a ztlel v hřebliči.
Stěny se pobořily a z celé bývalé nádhery
zůstalo jen několik zdí, jež obepínají místo
tehdejšího nádvoří. Dnes na tomto plácku pře-
spávají trampové a říká se, že ten odvážlivec,
který zde přespí o noci štědrovečerní bude
náležitě odměněn. Zjeví se mu bývalý opat
a odvede ho do sklepení, kde mu předá do vlast-
nictví nemalé zásoby lihovin, jichž mu bude
třebe, aby do rána přiliš nepromrz. Jestli se
o to někdo pokusil nevíme; nás to neláká, my
jame téměř abstinenti.

N a š e povídka:

Přibližovač blesků

Tenhle deštník není jen obyčejný deštník. Jeho velkým úspěchem a zároveň i mým neštěstím je jeho vina v tom, že moje Helenka je už jenom Helenka a nikoli moje.

Seděli jsme tehdy s Helenkou v Šakalově doupěti a říkali si láskyplná slova, přičemž Šakal foukal do ohniště a znepokojeně zkoumal povětrí. Když první bohaté kapky dopadly do jehličí, Šakal poznamenal, že bude pršet a stěhoval chudý majetek hlouběji do jeskyně. Helenka se přestala usmívat a vrtět hlavičkou, jelikož se blesko, zahřmělo a za chvíli příval vody oddělil jeskyni od vnějšího světa.

"Já chci domů!" skučela Helenka a pobíhala kolem ohniště pronásledovaná strachem z rozbouraných živlů, jejichž burácení ozvěna vkusně přizdobila, a vrazila do Šakala, který přinášel z hloubi skály deštník. Laskavě nám ho zapůjčil a já ho rozevřel nad Helenkou, načež jsme vyšli z jeskyně.

Náraz větru nás málem porazil, ale já statčeně třímal deštník nad Helenčinou hlavičkou a kráčeli jsme úvozem k Podkosti. Všiml jsem si, že deštník je velmi starý, ale přitom pevný a zachovalý. Vlastnil chromnou a příliš dlouhou špicí, jež vyzývavě třešela k oblakům planoucím přívalem blesků. Rukověť deštníku byla z dobré ocele a napnuté černé plátno se ani nezachvělo při náporrech deště. Dole, tam kde se rukověť elegantně stáčela v oblouk zahlédl jsem drobný nápis "Přibližovač blesků" ale nevěnoval jsem mu pozornost, neboť Helenka řekla:

"Tomáši, blesky jdou za náma!"

Ohlédl jsem se a viděl jsem. Stromy, které se v dálce zdvihaly nad úvozem nesly čerstvé stopy po skluzu nebeské elektřiny a během té chvíle, co jsem zíral a nechal si téct vodu za krk, několik blesků bacilo do cesty blížící se k nám.

"Ten deštník!!!" ječela Helenka neboť si právě přečetla nápis na rukojeti. Rozeběhla se po stráni, aby byla z dosahu ~~zdravého~~ zhublé špice, ale nebylo jí to moc platné. Ve chvílce se zablesklo a já viděl, jak Helenka pobíhá po polích a v patách za ní kulový blesk. Tak se spolu honili, až jsem je ztratil z očí.

Když jsem zaklepal na modřínová dvířka jejich exklusivního srubu, otevřel mi otec a ráznými slovy mě zahnal od prahu, přičemž Helenka pokřikovala z okna "ty vrahu, jen si vodlez vodkuds přilez" načež jsem odešel.

P O M S T A Č E R N Ě H O B Ů V O L A

Toho dne se šerif velice rozhněval. Chodil sem a tam, až prkna nálevny skřípala, a každému, kdo mu zkřížil cestu přistrčil pod nos výtisk "Večerní Prahy", ve kterém byla tužkou zaškrtnuta tato věta:

"...v sobotu se sešli na hlavním nádraží trampové s domovenkami, jež zdobil nápis Černý bůvol. Kdybyste jim ale řekli "Černý bůvole," tak s vámi vyběhnou až do patráku..."

"My se urážet nenecháme!" pokřikoval přitom šerif "já si na tu redaktorku došlápnu!"

Nedošlápl. Pln pomstychtivosti zkonzumoval značné množství lihovin, přičemž usnul a pak probíraje se z opice na to zapomněl. Z toho usuzujeme, jak příliš je alkohol škodlivý, vždyť nebýt jeho mohli jsme zase jednou zažít pěknou přestřelku.

Od našeho zvláštního dopisovatele

Pro lyrické duše:

- 4 - VE STÍNU JEDLE

Šerife zvěstuj v údolích
a v našich starých claimech
my že zas rádi přídeme
k pňm na horách
že také děkujeme slunci
trávě vadnoucí
za voběd polední
den klidnej
střelnej prach

Do Vašeho památníku
krásná dívko Bessie
nakreslím dně žlutý růže
a věčně modrý lesy
a pak podpis s prostou větou:
"Jednou vzpomeňte si!"
tohle všechno nakreslím Vám
krásná dívko Bessie ...

/na motivy S.K.Neumanna/

PORADNA

RORÝSKA OLD PIRÁŇHY

Milý Rorýsi!

Již léta se mi přátelé posmívají, že jsa mdlého rozumu
hraji na své šestistrunné banjo pouze song "Ovčáci, čtveráci"
ačkoliv jsem absolboval řadu prvních tříd konžistoře.

Poraď, drahý Rorýsi, jak zatrhnout tipec posměváčkům!

Zn: " Šbdce zní v pěti strunách"

Příteli! odpověď na Tvoji prosbu je snadná. Myslím, že by
nebylo dobré přestat muzicírovat, neboť by utrpěla Tvoje
duše. Nejlépe proto uděláš, když text písně "Ovčáci,
čtveráci" změníš na následující:

Jedeš pryč, jaku vemu bič
namelu ti dršku, pošlu na tě mršku
zlýho psa.

Tvoje Piráňha.

C O C T A I L Mrtvého muže - Náš R E C E P T

K přípravě tohoto ušlechtilého nápoje potřebujeme:

1 láhev Praděda, 1 konzervu neslazeného mléka, několik kostek
cukru, 1 feldflašku, slunečný den a několik přátel

Vezmeme Praděda a mléko, a smícháme do flašky v lib.poměru /mléko
všechno! / přidáme cukr a protřešeme. Potom necháme na prudkém slunci
na dobu po kterou bychom došli z Řevnic doŽďáně Třebané. Potom je
nápoj hotov a můžeme jej nabízet přátelům, z nichž jen ten nejotr-
lejší spolkne víc než jeden doušek, načež padne mrtev.

Román na pokračování:

" O B L Á Č E K "

V ohybu zahvízdal vlak, naklonil se a mocně zabrzdil s rachotem a čmoudem vrátil se do nádraží. Dav se zavlnil jako pija-vice. Jen otrlé pero mohlo by popsat hrůzné výjevy, které se dály, když se přem vyjmenované odrůdy cestujících vřaly do vagonů sázavského pacifiku. Ve všeobecné tlačenici, kdy David byl tažen neobyčejnou silou kupředu, takže se téměř nedotýkal země, zaklesl se kufřík kdesi vzadu a zrádně vyklouzl trampovi z prstů.

"Šerife, kufr je pryč!" zakvílel David a vrhl se pod nohy cestujících chnapaje po držadle. Náhoda tomu chtěla, že téměř v sousedství dobře vyhlížející elegant rovněž potratil své zavazadlo a tak oba se plazili u země střídavě volající o pomoc. Náhle David spatřil svůj kufřík, s vypětím sil se po něm vrhl a pak už se s rozjasněnou tváří dral za šerifem.

Ve vagoně zaujali výhodná místa na záchodku, kde spočívala těla toliko deseti trampů.

"Zdá se, že dnes bude cesta obzvláště příjemná" pravil šerif a levicí lehce smetl z okénka jakési odporné ivdividuum, jež ho ohrožovalo pistolí a domáhalo se vstupu. David se opřel o veřeje, přidržel kufřík bradou a pokoušel se ho otevřít, aby se pokochal pohledem na legionářské relikvii. Zámek povolil a David vykřikl úžasem. Kufřík byl až po okraj naplněn padežáti haléřovými mincemi, jež téměř magicky světélkovaly. Šerifovi stačil jen jeden pohled a rače kufřík zavřel.

"Zatraceně, někdo ti ho vyměnil," sklouzlo mu se rtů.

"Šerife" zalkal David "tolik peněz pohromadě jsem v životě neviděl!" "Tíše, ať nás nikdo neslyší" zavřel temně šerif a vyhlédl ven ze záchodku. První, co mu padlo do očí, byl kufřík, věrný bratr kufru Davidova. Opíral se o něj kolenem vyšší funkcionář R.S.H. nevábného zjevu. Šerif v duchu zajásal, hbitě vzal kufřík Davidův a snadno oba vyměnil. David ho odměnil širokým úsměvem.

"A je to v suchu" pravil šerif "teď se můžeme věnovat krásám přírody," a zálibně spočinul pohledem na kyprých vnaďách jakési dívky rodu padourského, David si v té chvíli vzpomněl na Obláčka a tvář se mu pokrýla vráskami.

"Šerife" šeptal v obavách aby ho okolostející souputníci nezalechli "jede s námi i tvůj bratranec ze Slunečnicového údolí."

"Kterej idiot ho pozval" řekl temně šerif a jeho oko plálo divnou směsí odhodlání a hrůzy.

I I .

Páteční odpoledně se skutečně vydařilo. Den byl jako vystřižený ze sytých barevných zahraniční pohlednice. Řeka láskovně šplouchala vlnkami v peřejích usilovně odrážejíc sluneční praprsky a lesy vydechovaly chlad a pryskyřičnou vůni.

"Božínku, to je krása!" zvolala korpulentní dáma, vyklánějíc se z okénka pacifiku, jenž pod 200 kg živé váhy teskně naříkalo. Při svém zaujetí nevěšmala si tato dobrá žena, že nad jedním z pikovických kanonů začíná stoupat k modré obloze úzký, dlouhý proužek šedého dýmu.

V jednom z ohybů před prosečnickým nádražím ploužil se po kolenou trampský zvěd, přikládaje občas placaté ucho ke kolejím

a naslouchaje písni pražců. Blízko náspu ho z trávy pozorovalo několik trampů a v jejich otrlých tvářích bylo zřetelně vidět nevyslovenou otázku. Zakrátko kolejnice počaly se lehce chvěti a klepatí do zvědova ucha tajnou abecedu. Zvzd se zaražoval, a když jeho zelené liščí oči spatřily i vinoucí se dým nad tunelem, ožklusal spokojeně ke svým druhům.

Vzápětí projel vlak kolem, zanechávaje za sebou prostor zamořený kouřem, a v této přirozené dýmovnici nikdo si nevšiml, že se od schůdků jednoho vagonu odlepily dvě postavy a ladně plynuly vzduchem. Jejich dopad do trávy byl poněkud tvrdší, nicméně půvabný přičemž se k nim seběhli čekající trampové.

Pokračování p ř í š t ě

+++++ P Ř E D Á K R A N Č E S E M Í N K O +++++

+++++
=Úryvek z připravovaného románu =
+++++

"Vidím, že jste cowboy, cowboys," pravil majitel ranče Semínko kouřice doutník.

"Mám rád tu práci" odpověděl neurčitě cizinec a nepřítomnými zraky zíral na vzdálené pahorky. Rancher stál opřen o horní břevno ohrady svého pozemku a v duchu oceňoval cizincovy kvality, jak už byl zvyklý při ustavičné práci s nájemními honci.

Muž byl jako všichni cowboyové na planinách oděn v řasnaté legginy, koženou vestu a jeho pás půvabně zdobil vyšívaný opasek se značně opotřebovanými revolvéry. Jinak byl tento pastevec zcela podoben vsvým kolegům a nikterak nad ně nevynikal.

"Možná že hledáte práci westmane," řekl rancher " a mě zrovna ubyl honák a jeho místo je volné."

"Zastřelen?"

"Nikoli cizinče, ten ubohý chlapec škrtl sirku o soudek s prachem."

"Ach! Chápa vaše starosti" pravil cowboy " myslím, že právě vás jsem hledal. Podmínky žádám podle zvyklostí a deset dolarů týdně."

"Máte je mít cowboys. Zároveň vám vyplatím prémii za každý měsíc, který zůstanete naživu, neboť nerad střídám personál. V tomto kraji je bohužel příliš horké podnebí."

"Myšlím, že se mi tu bude líbit, nemám rád chladno, neboť snadno nastydu," drsně zažertoval cowboy "jmenuji se Cherry a nemínuji nemístné vtipy."

+++++
Jestliže se Rorýskovi O.P. podaří dobratí se až k závěru tohoto poutavého příběhu, dostanete do rukou další klenot naší klasické knihovny.

POLEČENSKÁ ŠKATULE PRO SLUŠNÉHO COWBOYE

Chapter II. - Hosté v claimu

Dnes si popovídáme o tom, jak se zachovat, zastihne-li nás na campu nenadálá návštěva. V žádném případě nepropadáme zmatku, nejdříve zjistíme, o jaký druh návštěvy se jedná; návštěvy oficiální např. strážce reserve, babka stopařka, porybný a podob. přijímáme radostně a podle všeobecných zvyklostí. Smlouvat o pokutách se považuje za gentlemana nehodné!

Dbáme o to, aby camp byl uklizen, aby se v okolí ohniště nepovalo smetí, napínečky a alkoholu propadlí přátelé. Je vhodné při uvádění návštěvy prohodit tyto konverzační věty:

"Nevšímejte si toho nepořádku, naše služebná dosud chrápe" nebo "Sorry, náš kanár vás potřísnil na pravé plec, za trest vám tu obludu usmažíme k večeři."

Jest dobrým zvykem předkládati hostům občerstvení. apelujeme tímto na přítomné pány zálesáky, aby si vždy při podávání potrawy návštěvě zopakovali několik pravidel. Nádoba, ve které potravu předkládáme má být relativně čistá. V mnoha případech se jedná o ešus, neboť neoplýváme příslušným počtem náradí. Nevadí, je-li ešus zakouřen nebo oblepen sazením a jehličím. V našem případě jde spíše o čistotu vnitřku, kterýby se měl blýskat až by oči přecházely. Naprosto nevhodný je případ, kdy po příchodu hosta vykutálíme z křoví ešus, v jehož náncosech po stěnách snadno poznáme, jaký pokrm požíral hostitel před měsícem. Takový neurvalec pak utře ešus hratí trávy a vloží doň pohostění, přičemž se velmi diví proč návštěvník vypadá jak vodník Poklička.

Pohoštění samo by mělo obsahovat alkohol. Host po něm se rozveselí a je mu u nás dobře. Předkládat zbytky od oběda, kůrky chleba a cukr, jež předtím olízali brabenci je nepřipustné. Stopy po myších zubech vždy pečlivě zahladíme a zásadně jíme s hostem a začínáme p r v n í !

Spatříme-li hosta řítícího se po písčitém svahu k našim nohám nenuceně ho zvedneme, oprášíme a projevíme obdiv nad dokonalým sjezdem. Návštěvy padcurské dobrovolně nepřijímáme, vymlouváme se na karanténu spalniček, nájezd mandelínek nebo přílišné požití mochohárek zelených. Není vhodné povykovat, plýtvat slovy a střelivem a obtěžovat dítku pohlavky.

Návštěvu vyprovázíme vždy dříve, nežli je nutné ji odnést, a dbáme na to, aby host netrpěl újmu na zdraví a majetku. Zvláště důrazná připomínka pro claimy v blízkosti behnisek - svým hostům vždy ř á d n ě popište cestu na camp!

Pokračování příště

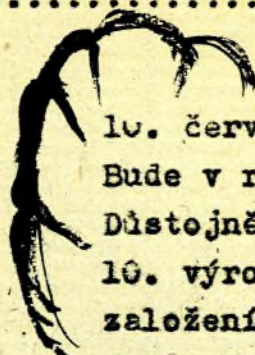
Pyránoho! Esli si mislíš že sem takovej lakomej, že sem ti nedal kousnout toho sunce tak ti oznamuju že mi ho sněd ten šakal co my furt votravuje a plaší ribi.

V žalutku toho sunce sem našel prsten zlatej a viměnil sem ho za zrcátko co se v něm vydí dyš se podívá.

Sebrala my ho slečna co vodí turysti po kosti prej ho víc potřebuje. Tak ti prosím abis jí řek ať ho vrátí než jí přitopým já sem někdy surovej. Tvůj Poklička vodník amatér.

I N Z E R C E

- Hledám všecko zn. "Nebo vůbec nic"
- Vyměním hrábě za zn. "Kropicí konev"
- Koupím psací stůl zn. "Analfabet"
- Prodám cucavej bonbón zn. "Mírně opotřebovaný"
- Prodám tele zn. "Bez ocasu"
- Hledám družku s dobrou pámví zn. "Zlatokop"
- Vyměním 3 a 1 pod širým nebem za podobné pod smrkem zn. "Doplatím olovem"
- Vyměním prázdnou láhev za plnou Zn. "Čehokoliv"
- Hledám profesionála k soukr. účelům. Zn. "Budoucí vdovec"
- Vyměním squaw za mustanga zn. "Pěkné za pěkné"
- Pronajme se hezká chata v Posázaví zn. "Voda - lesklid- trampové"
- Za sto dolarů prodám kytaru zn. "Mirka R."
- Prodám camp na Hvězdném břehu zn. "Včetně propadlišť"
- Koupí starší housku zn. "I nakousnutou"

10. července 1972

Bude v rodinném kruhu

Důstojně oslaveno

10. výročí

založení TO

R O C K Y P I N E

Kavče.

" R O Z H O V O R "

"Hallo, boy, jak se máte, starý dobrý brachu?" otázal se Třeskutý Jim svého přítele, texaského krtka, jinek honáka na ranči fň v Lichověžníku. "Ehm, hm, m" odvětil krtěk. "To mě děsí příteli. Ale slyšel jsem, že jste požádal Pat Smithovu o ruku." "Škyt, chrr" pravil krt. "Chudinko," řekl soucitně Jim. "Tak on tedy vám to její otec překazil?" "Chruphm, chrupf" zněla další věta. "Vy jste použil zbraně?" vyděsil se Třeskutý Jim. "Zabilx jste ho?" "Ble, ble blem" "Vy jste se doopravdy trefil? A copak tomu řekla Pat?" "Chrrr chrrrrr" "Že utekla s předákem? A vy jim v tom nezabránil?" "Eh hmh" řekl smutně Krtěk. "Aha on by se zase spíš strefil do vás. To máte pravdu." "Uh, huh, uff" "Tak vy jste opět sám a opuštěný? Mnohó jsem rád, že jsem si s vámi trochu popovídal. To víte v týhle pustině aby člověk hledal trochu toho lidského slova a přátelského pokecu. Good bye, příteli!"

RODOCAPSU vydává Rorýs Old Piránha, vychází podle vůle Manitouovy a stavu počasí. Nevyžádané příspěvky se otištějí a dárky se nevracejí. Jestliže se v textu shodou okolností vyskytla pravopisná chyba tak je to náhoda.